

NAGYON LOGIKÁTLAN BARÁTSÁG

JOHN COREY WHALEY

Dream
válogatás

A 16 éves Solomon agorafóbiától szenved, ami jelent némi nehézséget a hétköznapiakban... Három éve nem lépett ki a házból. A családja mindenben támogatja, online folytatja tanulmányait, de nem érzi úgy, hogy a szociális életből bármi is hiányozna neki. Azonban tudja, hogy nem élhet így örökké. Egyszer csak az életvidám, oltalmazó és nyílt Lisa Praytor megjelenik, és a barátja akar lenni. Biztos benne, hogy tudna segíteni Solomonnak abban, hogy kimerészkedjen a négy fal közül. Abban is biztos, hogy ez a tapasztalat neki is segíteni fog abban, hogy megírja a lehető legtökéletesebb felvételi esszét a fősulira, amivel biztosan megkapná a pszichológiai program ösztöndíját. Eltökélve, hogy „megjavítja” Solomont, Lisa belép a világába, együtt elbűvölő barátjával, Clarkkal, és nem olyan sokkal később már egy váratlan, szoros kötelék alakul ki hármuk között. Azonban amint Lisa egyre többet tud meg Solról, valamint kapcsolatáról Clarkkal, elkezdenek lebomlani a falak, melyeket maguk közé építettek, a barátságuk pedig veszélybe kerül.

JOHN COREY WHALEY

a louisianai kisvárosban, Springhillben nőtt fel. Alapdiplomáját a Louisiana Tech Universityn szerezte meg angol szakon, ezt követően pedig gimnáziumi tanárnak tanult. Öt éven át tanított. Jelenleg Dél-Kaliforniában él.

Tudj meg többet a könyvről:

www.facebook.com/dreamvalogatás

www.johncoreywhaley.com

„A váltakozó nézőpontok – hol Sol, hol Lisa mesél – az egész történetet meleg, szellemes, hiteles olvasmánnyá teszik. Az olvasó minden bizonnyal imádni fogja ezeket a káprázatos, csodásan bolondos és törékeny szereplőket.”

Kirkus Reviews

„A Printz-díjas John Whaley egy kemény és elgondolkoztató témát választott, amelyet nézőpontjával, szellemességével és megnyerő, törékeny szereplőkkel tett csodássá.”

Publishers Weekly

„Egy reményteli és szívszorító történet. Whaley remek érzékkel ragadja meg Solomon hétköznapijait. Elbeszélései a betegségéről fájdalmasan élethűek...”

Goodreads

„Ami különösen becsülendő és bölcs a történetben, hogy minden karakternek megvannak a jó és rossz tulajdonságai, és ezek összefonódásából alakul a történet. Olyan fontos témák bontakoznak ki, mint barátság, a rossz döntések és a megbocsátás.”

Amazon

NAGYON LOGIKÁTLAN BARÁTSÁG

— részlet —

SOLOMON REED

Solomonnak amúgy el sem kellett hagynia a házat. Volt étele. Volt vize. A szobája ablakából kilátás nyílt a hegyekre, a szülei pedig annyira elfoglaltak voltak, hogy valójában ő lett a ház ura. Jason és Valerie Reed végül is hagyták, hogy így legyen, mert rájöttek, a fiuk állapotán csakis így lehet javítani. Úgyhogy mire betöltötte a tizenhatot, Solomon már három éve, két hónapja és egy napja ki sem tette a lábát otthonról. Sápadt volt, folyton mezítláb járt, de működött a dolog. Az egyetlen, ami valaha is működött.

A sulit online végezte – rendszerint kócosan, pizsamában fejezte be a napi tanulást, estefelé, mielőtt a szülei hazaértek. Ha szólt a telefon, a hívást hangpostára irányította. Azon ritka alkalmakkor pedig, amikor valaki kopogott az ajtón, a kémlelőnyíláson keresztül leste, ahogy a cserkészlány, a politikus, a szomszéd – vagy legyen az bárki – feladja, és odébbáll. Solomon abban az egyedüli, kizárólagos világban élt, amelyik hajlandó volt befogadni őt. S bár csend vette körül, meg egyhangúság, meg magány, remekül eligazodott ebben a világban.

Nem volt könnyű meghoznia a döntést, és becsületére legyen mondva, legalább megpróbálta a kinti világban; bírta, ameddig bírta, ameddig csak bírhatja egy olyasvalaki, mint ő. Aztán egy szép napon úgy érezte, eleget pró-

bálkozott, úgyhogy levetkőzött bokszeralsóra, és becsücsült a szökőkútba a sulija előtt. Ott pedig, az osztálytársai és a tanárai szeme láttára, a vakító délelőtti napsütésben lassan hátradőlt, mígnem az egész testét ellepte a víz.

Solomon Reed akkor ment utoljára az Upland Junior High-ba, és néhány napon belül már egyáltalán nem ment sehová. Valahogy jobb volt így.

– Jobb ez így – mondta a mamájának is, aki minden reggel könnyörgött neki, hogy ne adja fel.

És tényleg jobb volt. Tizenegy éves kora óta gyötörték pánikrohamok, míg végül, csupán két év alatt, egyre sűrűbbé váltak: eleinte néhány havonta egyszer törtek rá, aztán havonta egyszer, majd kétszer, és így tovább. Abban az időben, amikor félőrültként elterült a szökőkútban, enyhe és erősebb fokú pánikrohamai voltak naponta akár háromszor is.

Az maga volt a pokol.

A szökőkútnál történt incidens után ráébredt, mit is kell tennie. Zárjuk ki azokat a dolgokat, amelyekről pánikba esünk, és hipp-hopp, nincs több pánikroham. A következő három évben pedig azon morfondírozott, miért nem képesek felfogni ezt az emberek. Hiszen mindössze annyit csinál, hogy él, ahelyett, hogy meghalna. Vannak, akik rákosak lesznek. Vannak, akik bediliznek. És senki sem próbálja meg kizárni a kemoterápiát.

Solomon a kaliforniai Uplandben született, és minden valószínűség szerint ott is fog meghalni. Upland amúgy Los Angeles egyik elővárosa, épp csak egy órányira a belvárostól keletre. Az állam azon részéhez tartozik, amit Inland Empire-nak neveznek, ami Solomon malmára hajtja a vizet, mivel pont úgy hangzik, mintha egyenesen a *Star Trekből*

vették volna, abból a tévéműsorból, amit túlságosan is jól ismer.

A szülei, Jason és Valerie viszont nem sokat tudtak a *Star Trekről*, annak ellenére, hogy a fiuk meg volt győződve róla: a mű kiválóan feltárja az emberi természet lényegét. És mert látták rajta, mennyi feldobja őt, időnként megnéztek vele egy-egy epizódot. Sőt, ilyenkor még kérdéseket is feltek neki a szereplőkkel kapcsolatban, olyan jó volt látniuk Solomon lelkesedését.

Valerie Reed önálló praxissal rendelkező fogorvos volt Uplandben, Jason pedig díszleteket épített egy burbanki filmstúdióban. Azt hihetnék, hogy munkájából adódóan Jason tele volt mindenféle klassz sztorival, ám ő az a fajta fickó, aki simán összetéveszti Dermot Mulroney-t Dylan McDermott-tal, úgyhogy a hírességek tekintetében nem megbízható.

Egy héttel a tizenhatodik születésnapja után Solomon kissé felhúzta magát, mikor a papája egy színészről magyarázott neki, akit aznap látott a filmstúdióban.

– Tudod... az a bajszos fickó. Abból a sorozatból... aminek van az a bevezetője...

– Ez mindegyik sorozatról elmondható, apa.

– Te tudod, melyik fickó. A fegyveres!

– A fegyveres fickó? Hogy micsoda?

– A fickó. Tartja a fegyvert a nyitójelenetben. Tudom, hogy ismered.

– Nem ismerem. Hawaii Five-O?

– Az egy film, nem egy színész – mondta a papája.

– Az egy tévésorozat. Hogy tudsz te egyáltalán Hollywoodban dolgozni?

– Kész vagy a leckéddel? – kérdezte Solomon mamája, aki épp ekkor lépett be a nappaliba.

– Már délelőtt megcsináltam. Neked milyen volt a napod?

– Ma jött hozzám egy új beteg.

– Te csak told haza a sok lóvét! – viccelődött a papája. Senki sem nevetett.

– Azt mondja, hogy az Upland Junior High-ba jár. Lisa Praytor. Nem ismerős a neve?

– Nem – válaszolta Solomon.

– Kedves lány. Gyönyörűek az őrlőfogai. De egy-két éven belül meg kell szabadulnia a bölcsességfogaitól, különben megint hordhatja a fogszabályzóit.

– Neked is voltak? – kérdezte Solomon.

– Fejre szerelhető. Az átok.

– Ó, akkor már értem. Ha te megszenvedtél vele gyerekkorodban, akkor szenvedjen más is.

– Te csak ne elemezzess engem.

– Solomon, ne elemezzesd anyádat! – szólalt meg erre a papája is az egyik hátborzongató és rejtélyes regény mögül, melyeket előszeretettel olvasott.

– Na de a lényeg, hogy nagyon kedves lány. Csinos is. És csak egyetlen szuvas foga van.

Solomon pontosan tudta, mi folyik éppen. A mamája azt művelte, amit akkor szokott, amikor feltűnt a közelben egy helyes lány. Ilyenkor ugyanis azt képzelte, hogy pusztán az említésére a fia egy csapásra meggyógyul, és a bejárati ajtón át kísétálva egyenesen az iskolába megy. Ártatlan mesterkedésnek tűnt az egész, Solomon mégis azt remélte, hogy a mamája nem akarja ilyen kétségbeesetten a változást. Mert ha mégis, akkor ezek az apró próbálkozások idővel akár totál kiboruláshoz is vezethetnek, nem igaz?

Néhányszor kihallgatta a szülei beszélgetését. Tízévesen rájött, hogy ha egy műanyag poharat szorosan a falhoz

illeszt, minden egyes szót hall, ami a hálósobájukban elhangzik. Legutóbb fültanúja volt, amint a mamája megkérdezi a papáját, „vajon örökre össze lesznek-e zárva vele”. Ezután néma csend következett, majd hallotta, ahogy a mamája sírva fakad. Órákkal később Solomon még mindig ébren volt, és azon töpregett, mit felelne erre a kérdésre. Végül arra jutott, hogy a válasz egy határozott igen lenne.

2.

LISA PRAYTOR

Az élet néha minden teketória nélkül a kezedbe nyomja a hűsítő limonádét citromkarikával a tetején. Lisa Praytor, az Upland High kitűnő tanulója számára ezt jelentette, hogy megismerhette Solomon Reed mamáját. Mert ezután megváltozott az élete.

Lisa Praytorral egyébként valószínűleg már mi is találkoztunk. Ő az a lány, aki az osztályban az első padban ül, és a tanár minden egyes kérdésére a magasba lendül a keze. Tanítás után még bent marad, hogy megszerkessze az iskolai évkönyvet, amikor pedig hazaér, első dolga, hogy fejest ugorjon a házi feladat elkészítésébe.

Szoros időbeosztás szerint él, mivel tizenegy éves korában úgy döntött, hogy azontúl a nagynénje, Dolores életfilozófiáját vallja: „Egyetlen napodat se töltsd tétlenül. Balszerencsét hoz rád. Huszonnégy órányi lehetőséget utasítasz így vissza.”

Még az sem tántoríthatja el a napirend pontos betartásától, ha a barátja autókázni és naplementét csodálni hívja a tengerpartra. Clark Robbins pedig az a fajta fickó, aki folyton ilyesmire vetemedik. A srác jóképű, de nem végzetesen, gesztenyeszín haja pedig pont úgy válik szét, ahogyan az Lisa számára a legimponálóbb. Aznap, amikor Lisa találkozott Solomon mamájával, Clarkkal egy éve és tizenhét napja

randiztak. A lány mindenesetre gondosan feljegyezte ezt a határidőnaplójába.

Nyolcadikban aztán, miután egy hetedikes a sulis előtt balhézott, Lisa írt egy vezércikket a fiú védelmében az Upland Junior High suliujságjába, a *Register*-be – egy meglehetősen éles hangvételű esszét az empátia fontosságáról. Nem jól sült el a dolog, mivel az osztálytársai megorroltak rá, és egészen a tanév végéig azt terjesztették róla, hogy Lisa titokban randizik a dilis sráccal, aki beugrott a szökőkútba.

Ha nem az Upland Junior High közel ezer diákján múlt volna, Lisa nem lett volna képes megszabadulni a hősieségre tett kísérlete kudarcától, mire a középiskolába került. Végül is sikerült neki: barátai és osztálytársai többsége elfelejtette az egész incidenst, úgy, ahogy volt.

Lisa korántsem. Csak nézte aznap a kócos, vézna kis srácot, aki levette az ingét, aztán a nadrágját is, majd szép lassan elindult a víz felé. Bár nem ismerte személyesen, úgy gondolta, hogy kedves fickó, az a fajta, aki magától értetődő udvariassággal tartja maga után az ajtót bárkinek. És mindig reménykedett benne, hogy majd újból láthatja, vagy legalábbis jó híreket hall felőle.

Aztán egy napon Lisa kiszúrta a helyi újságban Valerie Reed fogászati hirdetését. A neten rögtön rákeresett, és egy pillanat alatt kiderítette, hogy igen, ő Solomon anyja. Valójában sohasem kutakodott a szökőkútban héderelő kölyök után, ám gyakran eszébe jutott, és eltöprengett, vajon mi lehet vele. És abban a másodpercben, amint leesett neki, hogy most bizony megtalálta, tudta, hogy meg fogja keresni, amint lehet. Ennek pedig egyetlen módja van: bejelentkezik a mamájához vizsgálatra. Ha minden kötél szakad, szépen megmossák a fogát, és még egy ajándék fogkefét is kap – na, bumm. Ha viszont bingó lesz, akkor valóra válik az álma.

– Nos, melyik suliba is jársz? – kérdezte tőle dr. Valerie Reed, amint leült mellé, hogy megvizsgálja a fogait. Március huszonegyedikére volt, egy keddi nap, és Lisa alig tudta megállni, hogy ne tegyen fel legalább egymillió kérdést Solomonról.

– Az Upland High-ba. Ugye, maga Solomon mamája?

– Igen – válaszolta Solomon mamája kissé meglepetten.

– Együtt jártunk a felső tagozatba. Ott van a képe a falon – mondta mosolyogva, és az ablak mellé függesztett fotóra pillantott, amely Valerie-t, Jasont és Solomont ábrázolta.

– Ismerted őt? – kérdezte Valerie.

– Ismertem? – kérdezett vissza Lisa. – Ó! Csak nem...?

– Isten ments. Dehogy. Elnézést – felelte Valerie. – Úgy értem, mostanában nemigen mozdul ki otthonról.

– Talán magániskolába jár? Vagy egyházi bentlakásosba?

– Solomon magántanuló lett.

– Hogyan készül fel? – kérdezte Lisa.

– Online folyik az oktatás. Most pedig dőlj hátra, légy szíves. És tátsd nagyra a szádat.

– Tudja, én ott voltam – mondta erre Lisa, és továbbra is egyenesen ült.

– Hol? – kérdezte dr. Reed kissé feszengve.

– Hát ott, azon a reggelen. Láttam a fiát... láttam az incidenst.

– Solomonnak pánikrohama volt – felelte az asszony. – Most már folytathatjuk a vizsgálatot?

– Még egy utolsó kérdés – mondta Lisa.

– Jól van.

– Miért nem jár el otthonról?

Dr. Reed némán bámult a lányra, száját kék papírmaszka fedte, a szemén viszont látszott, hogy a megfelelő választ keresi. És épp amikor megszólalt volna, Lisa félbeszakította.

– Csak mert... senki sem látta őt már nagyon régóta. Ott volt köztünk a suliban, aztán hirtelen eltűnt. Fura ez az egész. Azt gondoltam, talán bentlakásos iskolába ment át, vagy ilyesmi.

– Egy napig valóban járt a Western Christianba. Szerinted mit tesz egy szülő, ha a gyereke nem hajlandó kitenni a lábát otthonról?

– Elintézi, hogy magántanuló legyen?

– Nem volt más választásunk. Tátsd nagyra.

Amint dr. Reed végzett, Lisa ott folytatta a beszélgetést, ahol abbamaradt, és még azt sem várta meg, amíg a fogorvosi szék visszaáll függőleges helyzetbe.

– Mikor hagyta el a házat utoljára?

– Nem vagy te túlságosan is kíváncsi?

– Jaj, bocsánat. Jesszus, tényleg sajnálom. Nem állt szándékomban kíváncsiskodni. Én csak sokat gondoltam rá az elmúlt néhány évben, és amikor rájöttem, hogy maga a mamája, talán túl izgatott lettem.

– Semmi baj – felelte erre az asszony. – Örülök, hogy valakinek eszébe jutott. Három éve nem volt kint. Illetve, valamivel több is, mint három.

– És jól van amúgy?

– Javarészt igen. Összetartunk.

– Azért magányos lehet – mondta erre Lisa.

– Ezt bizony jól gondolod.

– Vannak barátai?

– Nem, már elmaradoztak. Pedig régen voltak. De hát ti, gyerekek olyan gyorsan felnőttök. Ő viszont... erre képtelen.

– Átadná neki az üdvözetemet? Kétlem, hogy tudná, ki vagyok, de azért mégis... már ha lehetséges.

– Persze, Lisa, át fogom neki adni. Jövő kedden pedig újból találkozunk, hogy rendbe hozzuk ezt a szuvas fogat.

Lisa valamiért úgy gondolta, hogy kicsivel könnyebb hazudni egy felnőttnek, mint a saját társainak. Hozzá hasonlóan egyik barátja vagy osztálytársa sem bízott igazán senkiben, úgyhogy eleve nehéz volt megúszni a hazugságokat. De vegyük például Valerie Reedet, aki fogorvos, és minden bizonnyal a hetvenes évek végén született egy dél-kaliforniai liberális családban, s a személyében máris kaptunk egy könnyű célpontot – olyasvalakit, aki annyira meg akar bízni mindenkiben, hogy még az sem tűnik fel neki, ha egyenesen a szemébe hazudnak.

Lisa tisztában volt vele, hogy a dolgok szövevényes rendszerében egy aprócska hazugság végső soron nem számít, meg ártalmatlan is, viszont elengedhetetlen lépés a nagy-szabású terve megvalósításában. És micsoda terv is az!

A fejébe vette ugyanis, hogy rendet teremt Solomon Reed lelkében.

A saját sorsa függött tőle.

3.

SOLOMON REED

A terápia azért nem működött Solomon esetében, mert ő nem akarta. Tizenkét éves korában, miután egyértelművé vált, hogy a dührohamai és sírógörcsei mögött komolyabb okok húzódnak, mint az elkényeztetett kertvárosi fiúcska hisztije, a szülei megpróbálták elvinni valakihez. Ám ő szóba sem állt a terapeutával. Meg sem mukkant. Mégis mit kellett volna tennie Jasonnek és Valerie-nek? Hogyan lehet fegyelmezni valakit, aki az egész napot a szobájában akarja tölteni? Ha eltiltanák a számítógéptől vagy a tévétől, akkor a könyveket bújné. És egyikük sem akarta elvenni tőle a könyveit.

Az osztályban ő volt a csendes, szégyenlős kölyök, aki csak lezöttyent az utolsó padba, mégis megszerezte a legjobb jegyeket. A suliban tökélyre fejlesztette a láthatatlanság művészetét. Otthon viszont folyton nevetgélt és viccelődött a szüleivel. Sőt, néha túl hangosan szólt nála a zene, és mosogatás vagy terítés közben magában dúdolgatott.

Amikor a suliban az ominózus kiborulása volt, még mindig járt a terápiára. Jason és Valerie ezután úgy döntöttek, kipróbálnak egy új terapeutát – aki kétszer annyit számolt fel. Solomon elment ugyan hozzá, ám újból csak hallgatott. Viszont figyelt is. Nagyon is figyelt, és amint az első ülés véget ért, rájött, hogyan szabadulhatna meg ettől a terápiá-

tól, és a terapeutától is. És még csak nem is kellett hazudnia róla.

– Az a nő azt hiszi, hogy ti bántalmaztok engem, vagy ilyesmi.

– Ez mondta volna? – kérdezte a papája.

– Nem volt rá szükség – válaszolta. – A munkaidő-beosztásokról faggatott, meg arról, hogy szoktatok-e veszekedni és ordítózni egymással. Vérszomjas egy nőszemély. Nem megyek vissza hozzá.

És tényleg nem ment. A szülei pedig beletörődtek – pláne ilyen érvek után. Amikor otthon volt, Solomon jobb állapotba került. Nyugodtan viselkedett, örült, és egyszerűbben boldogultak vele. A pánikrohamok határozottan ritkultak, s bár soha nem vallották volna be maguknak, valójában sokkal könnyebbé vált az életük. Nincs többé szülői értekezlet, nem kell reggelente iskolába vinni a fiukat, délután pedig hazafuvarozni. Csupán tizenhárom évesen, Solomonnak alig volt szüksége valamire a szüleitől, a világból meg még ennél is kevesebbre. Sohasem unatkozott, és nem érezte magát sem magányosnak, sem szomorúnak. Otthon biztonságban volt, kapott rendszeren levegőt. És elengedhette magát.

Solomonnak nem volt sok barátja a suliban, inkább csak haverok, akikkel üdvözölték egymást, és időnként lemásolták egymás leckéjét. Ugyanakkor valahogy mindig úgy alakult, hogy egy Grant Larsen nevű kölyökkel ebédelt a menzán. Grant az a fajta volt, aki állandóan a jó csajokról, az akciófilmekről és a számára legutálatosabb tanárokról nyomta a szöveget. Már amikor épp nem a papája menő állásáról hencegett, aki egy elektromos autók gyártó cégnél dolgozott.

– És nektek miért nincs? – kérdezgette olyankor Solomon a srácot.

– Mert még nem tudjuk otthon feltölteni. De hamarosan meglesz, haver. Tényleg.

Grantet látszólag nem zavarta, hogy Solomon említést sem tesz a lányokról, és a papája menő munkájáról sem hengeg. Neki elég volt, ha csak hallgatják, hallgatásban pedig Solomon verhetetlennek bizonyult. Leginkább csak bólogtatt, és alkalmanként kinyögött egy-két szót. Ez volt ugyanis az egyetlen módja, hogy ne kattanjon be ott a menzán, a több száz hangos gyerektől körülvéve. Grantre összpontosított, és csendben maradt. Ha többet engedett volna be a külvilágból, valószínűleg rátör a pánikroham ott mindenki előtt. Mint ahogy végül meg is történt, és azóta Solomont komplett idiotának tartják.

Grant becsületére legyen mondva, a szökőkutas balhé után meglátogatta Solomont. Csakhogy otthon Solomon egyáltalán nem az a kuka gyerek, mint a suliban. Ilyenkor önmaga. Grantnek viszont ez nem volt ínyére.

– Ne játsszunk valamit? – kérdezte tőle egy nap Solomon, nem sokkal azután, hogy otthagyta a sulit.

– Mit? Van PlayStationöd?

– Á. Dehogy. Azt nem csípem. Kártyára gondoltam, például. Kedveled a stratégiai játékokat?

– Te most társasozni akarsz velem? Dobókockával és bábukkal? Figyelj, én nem akarok szűzen meghalni.

– Ez meg hogy jön ide?

– Ott van például Eric, a nagybátyám. Folyton fura játékokat játszik a fura barátaival – a mamám szerint örökre egyedül fog maradni.

– Egész jól hangzik – jegyezte meg Solomon alig hallhatóan.

– Ne legyél már ekkora gyík. Épp azt próbálom elmagyarázni, milyen gáz ez az egész.

Holott nem volt az. Egy kicsit sem. Ezek után Solomon számára egyértelművé vált, hogy nincs szüksége barátokra. Grant néhány hónapig még próbálkozott, de végső soron kudarcot vallott, így aztán nem is ment többé.

Solomont eleinte kérdezték a szülei, vajon mi lehet Granttel, miért nem jön, talán elfoglalt, de ő csak a vállát vognogatta és azt felelte, hogy nem tudja. De tudta. Grant azzal van elfoglalva, hogy valaki mást untasson halálra.

Ugye, hogy Solomon világa nem is annyira magányos, mint feltételeznénk? Nem szomorú és nem sötét. Igaz, kicsi, ugyanakkor kényelmes is. Mégis, milyennek kellene lennie? Persze tisztában volt vele, hogy a szülei aggódnak érte, és valójában ez volt az egyetlen dolog, ami bántotta. Mindennél jobban kívánta, bárcsak megértethetné velük, mennyivel jobb most az élete. De abból, hogy a szülei nem hozták szóba az állapotát, és terapeutához sem vitték, megállapította, hogy megértették.

4.

LISA PRAYTOR

Lisa megtanult néhány fontos dolgot az anyjától, úgy-
mint hogyan tegyük fel a szempillafestéket vezetés
közben, illetve az év mely szakában megengedett a fehér
cipő viselése. Ám legfőképp azt véste az agyába, hogy ha
megelégszik egy olyan étellel, amit igazából nem akart, úgy
fogja végezni, mint a mamája – agyonhajszolt lesz, depresz-
ziós, és a harmadik házasságát is elbukja.

Lisa többet akart magának a kaliforniai Uplandnél. Bár-
hogyan is nézzük, vannak ennél sokkal rosszabb helyek a vi-
lágon, ám ez itt nem az ő otthona. Clarknak például tökéle-
tesen megfelel, és boldog nyugalomban fogja leélni itt a kis
életét, mert ő nem sok vizet zavar. Lisa azonban más volt,
többre vágyott. Fontos akart lenni. Ez pedig ritkán esik meg
az Inland Empire-ben. Szerencsére a gimnázium harmadik évének
végén Lisa már látta felvillanni a közelgő lehetőségeket. És
most, hogy újabb időpontja volt Solomon Reed mamájánál,
egyre biztosabbnak látta a szökési terve megvalósulását.

Bár azt még mindig nem találta ki, mi legyen Clarkkal.
Szerette őt. Nehéz is lett volna nem szeretnie, mégis az ösz-
szes próbálkozása elbukott, amit a továbblépés érdekében
tett.

Clark ugyanis nem akart beszélgetni az egyetemről,
mondván, hogy még nem készült fel a témára. És az is kide-

rült, hogy vonzó megjelenése és önbizalma ellenére egyéb dolgokra sincs felkészülve.

Clark még várni akart. Lisa nem volt biztos benne, pontosan mire is kellene várni, de valahányszor megpróbált valami szexhez hasonló kezdeményezni nála, Clark emlékezett, hogy még nincs itt az ideje.

Lisának természetesen meg sem fordult a fejében, hogy a probléma talán épp ő maga.

– Mert vallásos – magyarázta a barátnőjének, Janisnek a telefonba. – Azért nem akarja, érted?

Janis Plutko első osztályos koruktól Lisa legjobb barátnője volt. Ám amióta a gimnázium második osztályában újrakeresztelkedett, Lisa úgy érezte, egyre nő közöttük a távolság. Bár számára ez nem okozott problémát, néha mégis elgondolkodott, vajon Janis tisztában van-e azzal, mit jelent vallásosnak lenni, vagy csupán úgy tenni.

– Ugyan már – mondta Janis. – Három fickóval is randiztam már a vasárnapi iskolából, és mindegyik megpróbált letaperolni. Nem a vallás a ti problémátok, Lisa.

– Akkor mégis micsoda? Csak azt ne mondd, hogy én vagyok.

– Lisa... Clark a vízilabdacsapat tagja, és három bátyja van – felelte erre Janis.

– Hogy micsoda? Ne kezd újra, Janis. Clark nem meleg.

– Tudományosan, de akár felületesen szemlélve is a tényeket, nem igazán szólnak a heteroszexualitása mellett.

– Mégis, mi a bánatról beszélsz?

– Azt mondják, hogy minél több bátyja van valakinek, annál valószínűbb, hogy homoszexuális lesz az illető. A pasik esetében legalábbis. És el kell magyaráznom neked, hogy a vízipóló miért is a melegek sportja?

– A srácok szűk fürdőgatyában játsszák az eszüket a medencében – mondta Lisa. – Vágom. De Clark akkor sem meleg.

– Bemeséled magadnak, Lisa, de ahogy akarsz. Én a helyedben azért nem vennék rá mérget. Hidd el, ösztönösen kiszúrom az ilyen dolgokat. Csalhatatlanul felismerem a melegeket.

– A helyzet az, hogy momentán nem igazán érdekel ez az egész.

– Szerintem viszont foglalkoznod kellene velem, Lisa. Nem akármiről van szó.

– Talán inkább másnak nem kellene ezzel ennyit foglalkoznia, hm? Nekem amúgy is rengeteg a dolgom. A szex az utolsó, amin mostanában az eszem jár.

– Na, látod, te aztán jó keresztény lennél. Talán ha elkezdenél templomba járni, Clark rögtön rád vetné magát.

– Csak épp attól tartok, hogy a pokol tüzében fogok elégni, amint beteszem oda a lábam.

– Ettől mondjuk én is tartok – értett egyet Janis.

– Szeretem Clarkot. És biztosra veszem, hogy ő is szeret. Akkor meg mi a baj?

– Te magad hoztad fel, hogy gondjaitok vannak a szexszel.

– Nem számít. Már kifejtettem neked, hogy a szex csak elvonja az ember figyelmét a lényeges dolgokról. Nekem most a sulira kell koncentrálnom, és arra, hogyan szabaduljak el innen.

– És most mesélsz végre a fogorvosról? – szegezte neki a kérdést Janis.

– Kedves volt. Én pedig nem tévedtem. A srác valóban nem hagyta el a házat már évek óta.

– Milyen érdekes! – jegyezte meg Janis. – Ha azt műveltem volna, amit ő, én sem tenném ki a lábam otthonról.

– Nem tehet semmiről – vette a védelmébe Solomont Lisa.

– Őszintén szólva nem értem, miért érdekel ennyire ez a kölyök, akivel még csak nem is találkozta.

Lisa terve már azelőtt formálódni kezdett, hogy találkozott volna Solomon mamájával, ám úgy gondolta, Janisnek még korai beszélnie róla. Előfordul, hogy elharmarkodottan cselekszel, és ilyenkor az utolsó dolog, amire szükséged van, hogy a Janishez hasonlók megmondják neked, miben hibáztál, és mit kellett volna tenned. Lisa elég okos volt, hogy felmérje, mit kockáztat, és különben is, már döntött.

Később, az este folyamán Lisa Clarkéknál megpróbálta az egyetemre terelni a szót, hogy kiderítse, mit gondol erről a fiú.

– Fontolóra vetted már a keleti part iskoláit? – tudakolta.

– A minap valóban kutakodtam – válaszolta Clark. – De aztán túlságosan is felnőttnak éreztem magam a témához, és inkább videojátékokat játszottam.

– Én viszont meghoztam a döntést. Úgyhogy talán körülnézhetnél a közelemben.

– Rendben van. Hol is?

– A Woodlawn Egyetemre jelentkezem. Náluk van az ország második legjobb pszichológiaoktatása.

– És miért nem legjobbra mész?

– Mert tudom, hogy az egyik helyen osztályelső lehetek, míg nem vagyok biztos benne, hogy ugyanezt el tudom érni a másikon.

– Pont úgy viselkedsz, mint Lady Macbeth, leszámítva a gyilkosságokat.

– Köszönöm. Fogalmad sincs róla, mekkora bók ez számomra.

– Tehát a közelben nézzek suli után? Hol van az, Oregonban?

– Marylandben – pontosította Lisa. – Baltimore-ban.

– Úgyis mindig el akartam menni Poe sírjához.

– Nevetséges – vágta rá a lány. Sohasem értettem ezt a szenvedélyes érdeklődésedet a sírok iránt. Számomra ez morbid és... szomorú.

– Néha a nagypapám sírjához is elmegyek ám. Nagyon szép.

– Bocs.

– Semmi baj – felelte a srác. – Nekem ez tetszik, neked meg más.

– És mit szoktál ott csinálni? Csak nézed, és szomorodsz?

– Nem. Imádkozom, vagy beszélgetek vele, mintha még velünk lenne. Ez boldoggá tesz, nem szomorúvá.

– Furák az emberek, nem igaz?

– Szóval ezért akarsz mindenkit megváltoztatni? – kérdezte Clark.

– Téged nem kell – felelte gyorsan Lisa. – Te így vagy jó.

– Kösz. Tehát... Woodlaw...

– Woodlawn – kijavította ki.

– Igen, az. Na és, be tudsz jutni?

– Csont nélkül.

– Mit kell tenned? Megírni egy esszét, vagy ilyesmi?

– Igen. A lelki betegségekkel kapcsolatos személyes tapasztalataim.

– Ez aztán nem lesz nehéz – nevetett fel a fiú. – Írhatnál a mamádról. Vagy esetleg az enyémről. Ő igazoltan lelki beteg.

– Jaj, dehogy. Különlegesnek kell lennie. A többi között a legjobb. Talán a legeslegjobb, amit valaha elbírál-

tak. Egyetlen ösztöndíjat adnak csak évente. Az viszont állja az összes költséget.

Lisa addigra már pontosan tudta, miről fog írni. Abban a pillanatban, ahogy meglátta dr. Reed hirdetését az újságban, felvillant benne a felismerés: be kell cserkésznie Solomont, aztán a bizalmába férkőzni és visszaterelni az egészségesek világába. Erről aztán alkot egy csodás esszét a Woodlawnnak, ami elindítja őt az úton egyenesen a huszonegyedik század legnagyobb pszichológusai közé. És mire unokái lesznek, egy épület már biztosan a nevét fogja viselni.

Ehhez azonban minél előbb akcióba kell lépnie, különben nem garantált a siker. Különösen így, hogy egy totál agorafóbiással kell foglalkoznia, már ha a szimata nem csal. Ezt nem lehet csak úgy kikezelní néhány hét alatt. Lisának több hónapra lesz szüksége, hogy elérje nála a kívánt eredményt – és már így is a harmadik évfolyam vége felé jár. Ha most belefog, még idejében befut a jelentkezése az egyetemre. Nem akar várólistára kerülni, de azzal sem elégedne meg, ha az ország csupán harmadik legjobb pszichológusképzésén tanulhatna tovább. Ő ugyanis a Woodlawnbba tartozik, és oda is fog kerülni – punktum!

– Az unokatestvéremről fogok írni – mondta Lisa.

– Arról, akit bezártak?

– Egy intézményben van – helyesbített a lány. – Egyszer találkoztam vele. Néha kiengedik. Évente egy-két hétvégét otthon tölthet. Különös. Mindig is szerettem volna megismerni, beszélgetni vele. Eddig mégsem tettem.

– Én a helyedben óvatos lennék – tanácsolta Clark. – Azért az sokatmondó, hogy mindenkitől elzárva kell tartani.

– Nem tudhatom előre – felelte Lisa. – De majd kiderül, ha beszélek vele.

Ami azt illeti, a pszichológia iránti érdeklődése ellenére Lisának esze ágában sem volt beszélni az unokatestvérével, vagy bárki mással a családjából. Alig bírta egy helyiségben tartózkodni a mamájával, és kilencéves kora után már nem volt hajlandó felköszönteni a papáját a születésnapján. Egyszerűen csak szüksége volt egy jó fedősztorira, nehogy Clark tudomást szerezzen Solomonról. Még nem kell tudnia róla. Hiszen mégsem mondhatja el a barátjának, hogy az elkövetkező hónapokat egy másik fickóval fogja tölteni, aki ráadásul érzelmileg ingatag, és már nyilvános idegösszeroppanása is volt. Lisa meg fogja találni a megfelelő időpontot, és akkor majd elmondja neki. Addig is szívességet tesz Clarknak, amiért nem avatja be a tervébe. Igazán várhat még egy kicsit. Végül is arról híres, hogy szereti elodázni a dolgokat, nem igaz?

5.

SOLOMON REED

A többségi normákhoz viszonyítva Solomon meglehetősen különc kölyöknek számított. Oké, ott volt az agorafóbiája, de azon kívül még egy csomó más dolog is. Lehetetlenül furcsa étkezési szokásai voltak, elutasított például minden zöld színű ételt, és iszonyatosan félt a kókuszdiótól. Többnyire félig felöltözve járkált a házban, kócosan és kábán, a derekán pedig egy vörös csík húzódott, ott, ahol a laptop éle benyomódott, miközben online végezte az iskolai feladatokat, vagy épp filmeket nézett. És annak ellenére, hogy a videojátékokban kivételesen tehetségtelennek bizonyult, megkérte a papáját, játsszon vele, hogy aztán órák hosszat bámulhassa a képernyőt.

Ó, és időnként magában beszélt, méghozzá jól hallhatóan. Nem mindig művelte ezt, de azért gyakran előfordult, hogy a szülei pont meghallották, ahogy mond valamit, aminek amúgy nem volt semmi értelme. A Lisa Praytorral való találkozás utáni napon a mamája bement a fia szobájába és elcsípett egy ilyen pillanatot.

– Ulánbátor – mondta Solomon az íróasztalánál ülve, és persze nem vette észre, hogy nincs egyedül.

– Tessék, ki a bátor? – kérdezte tőle.

Ő lassan körbefordult a székével, míg szembe nem került a mamájával. Kissé elpirult, de aztán hamar visszanyerte

a lélekjelenlétét. Olyan sok időt töltött a szüleivel, hogy alig maradt már helyzet, ami kínos lett volna számukra.

– Tegnap meséltem neked az új páciensemről, emlékszel? Aki a sulidba jár.

– Valamilyen Lisa.

– Praytor – mondta erre a mamája. – Rengeteget kérdezett rólad.

– Úgy tűnik, mostanában másról sem tudsz beszélni. Talán arra céloz vele, hogy nekem nincsenek tökéletes őrlőfogaim? Ki fogsz cserélni minket?

– Nem zártam ki a lehetőségét.

– És tényleg ennyit kérdezősködsz rólam? Azért ez elég ijesztő, anya.

– Nincs benne semmi ijesztő, hidd el. Talán egy kicsit indiszkrét. De semmiképp sem ijesztő. Mindenesetre jó tudni, hogy van valaki, aki ennyit gondol rád, nem igaz?

Solomon nem igazán tudta, mit feleljen erre. Szóval valaki, valahol sokat gondol rá. Szuper. De mégis mit kell tenni ilyenkor, hívja meg talán egy villásreggelire?

– Azt hiszem.

– Tudod, nem árt, ha az embernek van egy-két barátja.

– Mi talán nem vagyunk barátok? Azt mondd, hogy mi nem vagyunk barátok? – Solomon tréfával ütötte el a dolgot: felemelte a hangját, és úgy beszélt, mint egy gengszter.

– Csak arra próbálok célozni, hogy az egyedüli barátaid középkorúak, és nem mellesleg a saját szüleid.

– Én ebben nem látok semmi kivetnivalót – felelte.

– Ó, istenem. – Az asszony az arcához kapta a kezét. – Pont olyan reménytelen eset vagy, mint apád.

Valerie Reed ugyanannak a pasinak az idősebb és a fiatalabb kiadásával élt: két minimalista, befelé forduló emberrel, akik sohasem beszélnek az érzéseikről, és nevetségos

dolgok megszállottjai. Eddig minden héten sikerült túlélnie a menetrendszerű programot: régi tudományos-fantasztikus filmeket néztek, utána pedig alaposan megtárgyalták a látottakat. Azzal viszont tényleg szeretett viccelődni, hogy velük a filmnézés „felér egy foghúzással”. Értik a poént, ugye? Biztos vagyok benne!

– Figyelj csak, esetleg felvehetnéd a kapcsolatot online néhány volt osztálytársaddal – folytatta Solomon mamája.

– Ugyan miért tenném, anya?

– Mert jó mulatság. Nem tudom.

– Én nélkülük is nagyon jól tudok mulatni – mondta erre a fiú.

– Ahogy gondolod – emelte fel a kezét az asszony, és sarkon fordult. – Mennem kell befizetni a számlákat.

Ezután Solomon azon töprengett, neki vajon lesznek-e befizetendő számlái. A tervei között ugyanis nem szerepelt, hogy valaha is elmegy otthonról. Mármost soha. De tizenhat évesen már büntudatot érzett, amiért állandóan otthon tartózkodik – pláne, hogy ezen a jövőben sem kívánt változtatni. A szülei viszont egyáltalán nem voltak otthonülők, nem várták karba tett kézzel az öregedést. Tudta róluk, hogy utazni akarnak, sőt, a nyugdíjazásuk után talán még el is költöznek. Bizonyos napokon, főleg, amikor a mamája célozgatott az állapotára, és arra ösztökölte, hogy igyekezzen jobban, Solomon, úgy érezte, ő jelenti a legnagyobb és az egyetlen problémát a szülei életében. Azt pedig nem akarta, hogy miatta legyenek életfogytig tartó szabadságvesztésre ítéelve.

Miután a mamája kiment a szobából, Solomon visszatért az iskolai feladataihoz. Időnként azonban felszaladt a világhálóra, és körülnézett. Valójában alig hiányzott neki valami a kinti világból – talán csak a Target üzletlánc a precízen

elrendezett polcaival és a hangszórókból áradó kellemes, kommersz zenével. Meg a kedvenc éttermei közül néhány. Ó, és még valami, nagyon hiányolta az eső előtti levegő illatát, aztán a nagy, súlyos esőcseppeket, amint a bőrére hullanak. Ezért még arra is képes volt, hogy kidugja a karját az ablakon eső idején. A víz lecsillapította. Nem tudta az okát, de úgy érezte, segít. Egy órán át, de inkább tovább feküdt a kádban, és szemét lehunyva összpontosított a fürdőszobai szellőző surrogására. Ettől képes volt kizárni mindent, amitől rosszul érezte magát, az összes gondolatot, ami az elméjében keringett mérgezőn. Már tudta, hogy ilyenkor be kell hunynia a szemét, elszámolni tízig, és közben lassú, mély lélegzeteket venni. Ám ez sohasem bizonyult olyan hatékornak, mint a víz közelsége.

Így aztán hosszú heteken át készült rá titokban, hogy a szülei elé álljon, és kérjen tőlük egy medencét. De mégis hogyan kérhetne ilyet, ha azt sem tudja megígérni, hogy kiteszi a lábát a házból? Azt gondolta, talán mire beépítik a medencét a kertbe, el tudja hagyni a házukat, hiszen őt elsősorban a kertjükön túli világban leselkedő veszélyek rémisztették meg. Ráadásul szüksége is volt valamilyen testedzésre, mivel a futópadon végzett mozgás teljesen lezsibbasztotta az agyát. Ha pedig valaki attól fél, hogy meg fog halni, akkor az egészsége megőrzéséhez szüksége van egy medencére. Solomon hetekig fantáziált arról, hogy reggel, felkelés után az első útja a medencéhez vezet, ahol majd úszik egy nagyot. Arról is szívesen álmodozott, hogy a nap forró sugarai felmelegítik a bőrét, és némi szint varázsolnak rá, hogy ne úgy nézzen ki, mint egy élőhalott. Mert elszigeteltsége ellenére Solomon igenis adott a megjelenésére. Nem tudta, miért, de határozottan így érezte. És legvégső érvként, a szüleinek akarta így bizonyítani, hogy az élete va-

lójában működőképes: ő aztán nem egy civilizálatlan, a világtól elvonultan élő remete.

Solomon tehát abban reménykedett, ha a szülei úgy vélik, javítana a fiuk állapotán, igent mondanának a medencére. De aztán mikor a számítógépénél ülve latolgatta az esélyeit, hirtelen úgy érezte, nem kap levegőt. Nem akarta elpazarolni a szülei pénzét, és legfőképp nem akart reményt ébreszteni bennük, majd csalódást okozni. Elfordult a számítógéptől, előrehajolt, könyökét a térdének támasztotta, és lelógatta a fejét, amilyen mélyre csak tudta.

Mindig így kezdődött. Minden szép és jó, de aztán jön egy örvénylő-süllyedő érzés, amitől a mellkasa mintha beomlani készülne. A szíve hevesen ver a bordái ketrecében, ki akar törni onnan, minden dobbanása egyre sürgetőbben jelez, és kisugárzik belőle a fájdalom, végig a karjain, fel egészen a halántékáig. Vibrál az egész teste, körülötte pedig ugrál minden, mintha csak képeken peregne le előtte a világ. És mivel a külvilág zajai, ha tompán is, de átszűrődnek, ő nem tehet mást, mint a lélegzésre koncentrálni, szorosan összezárja a szempilláit, és számol magában.

Minden számjegyhez tartozott egy kép. Látta magát, amint a szüleivel az oldalán a hátsó bejárati ajtónál áll, és nézi a vadonatúj medencéjüket. Aztán látta a csalódást az arcukon, mikor észrevették rajta, hogy földbe gyökerezik a lába, és rájöttek, hogy semmi értelme az egésznek.

Amikor a számolásban a százhoz ért, felegyenesedett, és becsukta a laptopját. Szüksége volt egy kis szünetre. Képtelen volt a medencére gondolni. Nem mérlegelte tovább, vajon mit jelentene számára – számukra – a medence. Tette az egyetlen dolgot, amit ebben a helyzetben tehetett: kiment a garázsba, lefeküdt a hűvös betonra, és újból behunyta a szemét. A pánikrohamok mindig kimerítették, mintha

csak végigfutotta volna a maratont, ezért ilyenkor szüksége volt némi regenerálódásra. Solomon némán feküdt a sötétben; a szülei észre sem vették, hogy rosszul van. Mert már régen rájött: minél inkább el tudja hitetni velük, hogy javul az állapota, annál nagyobb az esély, hogy továbbra is így élhet.